

години отъ живота си и нежалѣ за друго, освенъ за васъ мили мои чеда. — Увѣрявамъ вы тате, му рече Хубавка, че нема да отидете въ този палатъ безъ мене; неможе да мя задържите за да вы непослѣдвамъ. Колкото че съмъ малка, азъ не съмъ толко привържена на живота и обичамъ по-добрѣ да мя изведе туй страшило, отколкото да умрѣ отъ жалъ като вы загубѣ.“ За право бога ѝ ся говори доста, Хубавка поиска да търгне за хубавия Палатъ, и сестрытъ ѝ ся чудехъ за туй, защото добродѣтелствата на туй младо момиче бѣхъ имъ вдѣхнали много завистъ. Търговецътъ бѣше вдаденъ толко въ жалость, че ще узгуби дѣщерѣ си, щото неможѣ да ся сѣти за ковчега, когото бѣше напълнилъ съ жълтицы; но веднага, като ся бѣше затворилъ въ одажтѣ си за да си лѣгне, твърдѣ ся смая като го намѣри близо при одара си. Той рѣши да не казва никъкъ на дѣцата си, че бѣше постаналъ толко богатъ, защото дѣщерытъ му ся бѣхъ рѣшили да умрѣтъ въ туй уединенно мѣсто; но той повѣри тази тайнѣ на Хубавкѣ, която му бѣше казала, че при отсъствието му бѣхъ дохождали нѣкои благородни момци, и че имало двоица, които обичахъ сестрытъ ѝ. Тя моли баща си да ги ожени, защото тя бѣше толко добра, щото ги обичаше и имъ прощаваше отъ се сърдце злото, което ѝ бѣхъ сторили. Тѣзи двѣ лоши момичета си натъркахъ очитѣ съ чървенъ лукъ като че плачѣтъ ушѣ когато търгна Хубавка съ баща си; но братията ѝ плачехъ отъ жалъ, както и търговецътъ: Хубавка неплачене никъкъ; защото неискаше да имъ уголѣми жалостытъ.

Коньтъ хвана къмъ Палата; и надвечеръ го углѣдахъ освѣтленъ, както испървомъ. Коньтъ отиде самичкъ въ конюшницѣтъ, а добрыйтъ чело-